

hed bevares ved Overgangsbestemmelserne bestaaende Rettigheder; Afholdsbeværtningerne faar en udvidet Ret, idet de efter de danske Bestemmelser maa udskænke skattefrit Øl, hvad de hidtil ikke har haft Tilladelse til. Desuden indføres Ekspropriationsretten, som giver Adgang til at indskrænke Antallet af Beværtninger i de Kommuner, hvor det maatte være for stort i Henhold til den danske Lovgivning.

Da den højtærede Indenrigsminister allerede ved Fremsettelsen har gjort udtømmende Rede for Lovforslagets enkelte Paragraffer og deres Betimelighed, kan jeg her indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til Fremme i det høje Ting. Jeg vil dog tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke af Hensyn til, at Sognesammenlægningen først er tilendbragt den 1. April 1922, og der til dette Tidspunkt forestaar almindelige nye Valg til Sogneraad, Byraad og Amdsraad i Sønderjylland, vilde holde det for mere formaalstjenligt at lade Loven træde i Kraft den 1. April 1922, og om han i bekræftende Tilfælde vil kunne tænke sig at stille Ændringsforslag derom til anden Behandling.

Jørgen Møller: Bestemmelserne i Lov Nr. 104 af 10. Maj 1912, som nu ogsaa skal gælde for de sønderjydske Landsdele, er i Hovedindholdet nogenlunde svarende til de Bestemmelser, vi har nu; men derudover findes der en Del Bestemmelser af indgribende Art, som bl. a. medfører, maa jeg sige, en strengere Kontrol end den nuværende. Der staar i § 2, at de Personer, som skal have Adkomst til at drive Beværternæring, skal være mindst 25 Aar, og der peges i Bemærkningerne til denne Paragraf hen paa, at Myndighedsalderen i Sønderjylland indtil nu har været 21 Aar, og det er jo rigtigt. Jeg tror nu neppe, der er nogen under 25 Aar, som for Tiden driver Beværtning dernede, men hvis det skulde være Tilfældet, er der jo Mulighed for, at man lader dem beholde deres erhvervede Rettigheder, medens der for Fremtiden naturligvis kun gives Adkomst til Personer, som er over de 25 Aar.

Af Bestemmelser, som betyder en Skærpselse, er der desuden Bestemmelserne om Aktieselskabers og andre Selskabers Bestyrelsesmedlemmer; for dem gælder de samme Regler som for Enkeltpersoner. Vi har for Øjeblikket saadanne Selskaber dernede, jeg kender i alt Fald et Tilfælde fra min By, hvor der i et saakaldt Forsamlingshus findes et saadant Aktieselskab, og

hvor det altsaa for Fremtiden vil blive krævet af de Personer, som sidder i Bestyrelsen, at de skal fyldestgøre de Krav, der stilles til Enkeltpersoner, som driver Beværternæring.

Naar det bestemmes i Loven af 10. Maj 1912, at der som Regel kun skal gives Tilladelse til een Beværternæring for hver 350 Indbyggere, maa jeg sige, at saa trænger vi i Sønderjylland haardt til en Revision. Der er Antallet meget højere, gennemgaaende ligger det oppe over det dobbelte, det gælder i alt Fald for Købstædernes Vedkommende. I en lille By som Tønder med godt 5 000 Indbyggere har man 40 Beværtninger, som udskænker alkoholholdige Drikke, og noget lignende er Forholdet formentlig for de øvrige Byers Vedkommende. Jeg kan altsaa godt indse, at der maa en Revision til, og at der maa ske en betydelig Indskrænkning paa dette Omraade. Der er sket en væsentlig Indskrænkning i de senere Aar; vi har nu kun Halvdelen af det Antal, vi havde tidligere, idet en Del Beværtninger er faldet bort til Dels derved, at Indehaverne er afgaaet ved Døden og der ikke er givet nye Koncessioner til Beværtning i saadanne Lokaler, som for en stor Del var af ret mangelfuld Beskaffenhed. Det vil ogsaa gaa den Vej i Fremtiden. Nu er der ganske vist en Bestemmelse i dette Lovforslag, som siger, at Indenrigsministeren kan give Tilladelse til, at man gaar ud over det Tal, som fremtidig skal være det afgørende, og dette Tal er for Sønderjyllands Vedkommende Antallet den 1. Januar 1922. Muligvis er det nødvendigt, at denne Bestemmelse bliver bestaaende — jeg kunde anføre et bestemt Tilfælde, hvor dens Fjernelse vilde virke haardt overfor en enkelt Mand. Det gælder f. Eks., naar der er Tale om Forpagtning; der findes Personer, som har bortforpagtet deres Beværtning for et Aaremaal, der gaar ud over de her foreskrevne 3 Aar. I det Tilfælde, jeg sigter til, tænker vedkommende paa at opføre et nyt Lokale, hvor han vil indrette Beværtning, og saa vidt jeg ved, har Politiet allerede godkendt dette Lokale. Hvis nu nøjagtig det Antal, som bestaar den 1. Januar 1922, absolut skulde være det afgørende, vilde denne Mand ikke vide, hvad han i Fremtiden skulde gribe til, og han vilde lide økonomisk Skade derved. Jeg vil derfor give min Tilslutning til, at denne Bestemmelse bliver bestaaende.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme.